

Domstolene har jo rigeligt at bruge deres ressourcer til.

En anden ting, der kan få mig til at tvivle lidt, er, når jeg læser, at i betænkningen udtaler Retslægerådet, efter at have henvist til deres tidligere udtalelse, at der ikke er lægefaglig grund til at foreslå en ændring af de nuværende regler. Retslægerådets principielle synspunkt er fortsat, at særforanstaltninger bør være tidsbestemte, men gerne således at der indføres mere regelmæssige domstolsprøvelser.

Op på det område erklærer Straffelovrådet sig sådan set enige med Retslægerådet omkring proportionalitetsprincippet. Man siger nemlig, at det forhold kan tale for, at der ikke gennemføres ændringer i det nuværende system. Dernæst siger Straffelovrådet: Men det kan jo ikke fortsætte ganske uændret. Der er således som det mindste behov for regler, der sikrer kontrol med, at foranstaltningerne ikke i tid udstrækkes længere end nødvendigt, og med henblik herpå har Straffelovrådet udarbejdet model 3 og 4, og det er så vidt jeg ved model 1, som der lægges til grund for det her lovforslag.

Ved disse modeller sættes ikke længste tid på, derimod sættes der tidsfrister for indbringelse for retten. Så tænkte jeg på, da jeg læste det: Nå, nu ved de da, hvad de vil. Men så står der efterfølgende på side 81: »En gennemførelse af model 3 og 4 må således forventes at blive ressourcekrævende, og det vil også være naturligt at lade dette indgå i overvejelserne. En ordning kan være så bekostelig i forhold til det, der opnås, at det må overvejes, om det, der tilsigtes opnået ved model 3 og 4, kan opnås på anden måde.« Så var jeg igen tilbage i min tvivl.

Men Venstre kan tilsige det en positiv behandling. Der er også spørgsmål omkring de pligter, som lægerne har, og der skriver Rigsadvokaten jo så sent som i sidste uge:

»Det påhviler overlægen på vedkommende psykiatriske afdeling til stadighed at påse, at frihedsberøvelse ikke anvendes i videre omfang end nødvendigt«. Og han skriver videre: »Det indebærer, at overlægen over for anklagemyndigheden skal rejse spørgsmål om foranstaltningsændring, hvis der efter lægens opfattelse er behov herfor«.

Det vil sige, at når man enten er rask eller er meget tæt derpå, skal sagen forelægges domstolene, og den skal ikke vente til den næste tidsfrist i sagen.

Så vi kan fra Venstre tilsige det et positivt, kritisk og konstruktivt udvalgsarbejde, hvor vi

ligesom må have det motto, at det er patienten, der sættes i højsædet. Og der kan jeg godt have mine tvivl, om ikke vi bilder os noget ind ved at gennemføre det her lovforslag, uden at vi får set på problemerne i det, men det klarer vi under udvalgsarbejdet.

Helge Adam Møller (KF):

Den Konservative Folketingsgruppe kan tilslutte sig forslaget to overordnede formål.

Det første formål er at sikre en vis tidsbegrænsning af de foranstaltninger, som psykisk afvigende lovovertrædere kan idømmes i stedet for straf. Det andet formål er at sikre en regelmæssig domstolskontrol med de foranstaltninger, som efter forslaget ikke gøres tidsbegrænsede.

Vi finder det rimeligt, at hovedreglen for, hvor længe en psykisk afvigende lovovertræder kan anbringes på en institution, fastsættes til 5 år, en tidsperiode, der dog under særlige omstændigheder kan forlænges med 2 år, eventuelt flere gange, hvis helt særlige omstændigheder taler for det.

Tilsvarende finder Det Konservative Folkeparti det rimeligt og også berettiget, at når det drejer sig om personfarlig kriminalitet som f.eks. drab, røveri, voldtægt, brandstiftelse, grov vold og tilsvarende, fastsættes der i sådanne tilfælde ikke nogen længste tid for opholdet i institutionen. Det er altså tidsbegrænset. Her spiller hensynet til offeret og til eventuelt kommende ofre en afgørende rolle.

Samtidig finder vi, at den psykisk syge tilgodeses ved de foranstaltninger, som han er underkastet, at de skal overvejes og bedømmes af retten senest efter 5 år og herefter med maks. 2 års mellemrum. Det afgørende er jo at forhindre, at psykisk syge lovovertrædere begår nye alvorlige forbrydelser, så længe de er syge. Samtidig med at dette formål tilgodeses, skal sådanne syge personer jo heller ikke anbringes og behandles på institutioner længere tid, end deres tilstand og behandling gør det nødvendigt.

Derfor kan vi helt tilslutte os den nye § 72, som klart fastslår, at det påhviler anklagemyndigheden at påse, at en foranstaltning ikke opretholdes længere tid og i større omfang end nødvendigt. Der er noget at leve op til.

Det er også hensigtsmæssigt og efter vores opfattelse en forbedring i forhold til den eksisterende lov, at det længere nede i § 72, helt nøjagtigt i stk. 2, fastslås, at en ændring eller en